

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ θγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἴσας Ἐπαρχίας — καὶ ἴσος Ἑξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴσος χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ἑσῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μᾶς μιὰ δεκάρα.

Μαρτίου δεκάτη,
ἴσος Βίσμαρκ σπολλάτη.

Ποῦντο ἑννενηντα δύο καὶ ὀκτακόσα λογαριάζω,
κι' ἂν κανεῖς μοῦ πῆ «τί τρέχει;» «Διαπύλια» φωνάζω.

Ὁ «Ρωμῆος» ὁ φαφλατῆς
ἴσους κυρέους Βουλευτᾶς.

Μὰ τί Βουλὴ ἀνάλατη καὶ κρύα! . .
δὲν τρέχει πιά κανεῖς ἴσος θεωρεῖα.
Ὁ σιδηροὺς ὁ Βίσμαρκ παρητήθη,
ταράσσονται τοῦ κόσμου τὰ Βασίλεια,
καὶ τῶν ρητόρων τῆς Βουλῆς τὰ στήθη
ἐστέρνωσαν μ' αὐτὰ τὰ Διαπύλια.

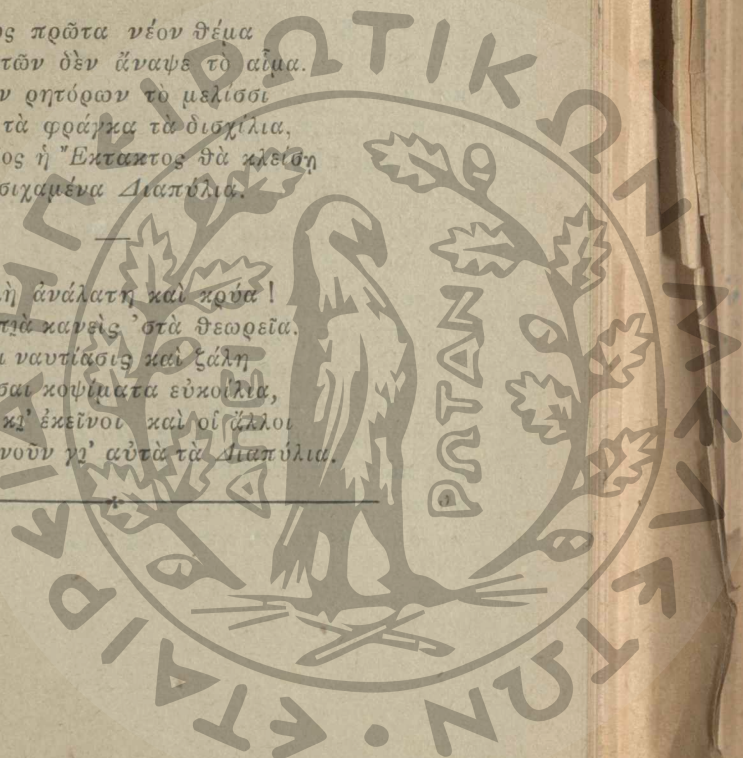
Ἐλέγαμε νὰ γίνῃ ρεμπελὸ
καὶ τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα μακελλεῖο.
Ἀλλὰ κι' ἐγὼ μὲ ταύτην τὴν ἐλπίδα
πρὸς τὴν Βουλὴν τὸν πῖθον μου ἐκύλια,
μὰ τώρα — ὦμὲ εἰς τὴν πατρίδα! —
μᾶς ἔσπασαν μ' αὐτὰ τὰ Διαπύλια.

Ἐλέγαμε πῶς κἄτι θὰ γενῇ
καὶ κούνημα κανένα θὰ φανῇ.
Ἀλλ' ἄδικα ἐχύθησαν παράδες
καθὼς καὶ τῆς θαλάσσης τὰ κορχύλια,
καὶ ὅλοι τῆς Βουλῆς οἱ μασκαράδες
ἐλύσσαξαν μ' αὐτὰ τὰ Διαπύλια.

Κανένα ὅπως πρῶτα νέον θέμα
τῶν Βουλευτῶν δὲν ἔναψε τὸ αἶμα.
Ἀδίκως τῶν ρητόρων τὸ μελίσσι
ἔσβησε τὰ φράγκα τὰ διαχίλια,
κι' ἡ Σύνοδος ἡ Ἐκτακτος θὰ κλείσῃ
μ' αὐτὰ τὰ σιχαμένα Διαπύλια.

Ἐλέγαμε πῶς θὰ βρουνε μαχαίρια,
ἐλέγαμε πῶς θὰ ἔχωμε νυκτέρια,
καὶ πῶς ἔμπορεῖ καμπόσοι βουλευταὶ
νὰ πάνε εἰς τὰ Τάρταρα τάνήλια,
ἀλλὰ κανεῖς δὲν ἤλπιζε ποτέ
πῶς ὅλοι θὰ ριχθοῦν ἴσος Διαπύλια.

Μὰ τί Βουλὴ ἀνάλατη καὶ κρύα!
δὲν τρέχει πιά κανεῖς ἴσος θεωρεῖα.
Σοῦ ἔρχεται ναυτιάσις καὶ ἔαλη
κι' αἰσθάνεσαι κοψίματα εὐκοῖα,
ὅταν ἀκοῦς κι' ἐκεῖνοι καὶ οἱ ἄλλοι
νὰ τσαμπουνοῦν γι' αὐτὰ τὰ Διαπύλια.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Π. Λοιπόν για την παραίτησι του Βίσμαρκ τί φρονείς;
εδώ σε θέλω να ιδώ τι πνεύμα θά φανής.
Θά γίνη τάχα πόλεμος ή θά γελαῖ εἰρήνη;
Φ. Ἐάν κανένας, Περικλῆ, ἐκ τῶν σημείων κρίνῃ
οὔτε τὸ ἓνα θά γενῇ, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ ἄλλο,
κι' ὁ κόσμος θά εὐρίσκειται εἰς δίλημμα μεγάλο.
Π. Θαρρῶ πῶς πνεύμα πῶποτε προφητικὸν δὲν εἶχες.
Φ. Ἀμμ' τότε, βρέ, πῶς ἐβγάλε καὶ ὁ Σεμτέλος τρίχες;
Ἐγὼ δὲν τὸ ἐμάντευσα;... γιατί λοιπόν με σκάνεις;
Π. Για τὸν Σεμτέλο μάλιστα, μάντις σωστός ἐφάνης,
μὰ για τὸν Βίσμαρκ τίποτα δὲν βγάζει τὸ ξερό σου
κι' εἰς μάταια κι' ἀνωφελῆ σκοτόνεις τὸν καιρὸ σου.
Ἐδῶ σε θέλω, κάθουρα, ν' ἀφήσης τὸν Σεμτέλον,
καὶ νὰ μοῦ πῆς τι θά γενῇ ὁ κόσμος εἰς τὸ μέλλον
καὶ τότε νὰ σοῦ πῶ κι' ἐγώ, βρέ γάϊδαρε ξετοίπωτε,
«μπράβο σε σένα, Φασουλῆ, καὶ εἰς ἐμένα τίποτε»,
Φ. Πρέπει καὶ σὺ ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸ βλέμμα σου νὰ ρίψῃς
κι' εἰς τῆς μαντείας τὴν σπουδὴν σπουδαίως νὰ ἐγ-
γιατί ἐγὼ δὲν εὐκαιρῶ εἰς ὅλα νὰ προφθάνω [κύψης,
καὶ τὸν προφήτην, Περικλῆ, σὲ κάθε τι νὰ κάνω.
Με φθάνει νὰ ἐπισκοπῶ τὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος,
τὴν τρέχουσαν πολιτικὴν, τὸ Ἄστυ τῆς Παλλάδος,
τῶν ντιστεγνῆ καὶ ἀναγκαὶ τὸ γένος τὸ κλεινόν,
καὶ νὰ προλέγω ἀσφαλῶς τὴν τρίχωσιν Σπανῶν.
Ἄν κάθωμαι, βρέ Περικλῆ, καὶ ἄλλα νὰ κυττάζω
καὶ τί συμβαίνει καὶ ἄλλου νὰ πολυξετάζω
καὶ νὰ ἐλέγχω αὐστηρῶς καὶ ξένας πολιτείας,
τὰ σφάλματα τῆς Δύσεως καὶ τῆς διπλωματίας,
γιατί καὶ πῶς ἐκάπνισε ὁ τὸν Ἀρχικαγκελάριον,
ὅστις τὸ πᾶν συνέτριψε καθάπερ λεπτοκάρυον,
νὰ δώσῃ τὴν παραίτησιν ὁ τὸν Αὐτοκράτορά του
καὶ ἂν ἐκόπη οὕτω πῶς ὀλίγον ἢ οὐρά του,
ἂν τοῦτο ἐπιδέχεται ἢ ὄχι θεραπείας,
ἂν ἡ παραίτησις αὐτῇ θά ἔχῃ συνεπειάς,
ἂν ἐπιδράσῃ πράγματι τὰς τύχας τῶν Ἑλλήνων
καὶ παύσῃ ὁ Διάδοχος νὰ παίξῃ μανδολίνον,
ἂν δὲν θά γίνη πόλεμος, ἂν δὲν θά γίν' εἰρήνη,
καὶ πῶς αὐτὸ τὸ κίνημα πᾶς ἄνθρωπος τὸ κρίνῃ,
ἂν καὶ τὰ ξένα κάθωμαι νὰ ἐπιβλέπω κράτη
κι' ἂν κάθε ξένον γεγονὸς τὰς φρένας μου ταραττῇ,

δὲν θά μοῦ μείνῃ πιά μαλὸ κουθένταις νὰ σοῦ κάνω
καὶ τὴν οὐρά τῆς Ἀλεπούς καμμιὰ φορὰ νὰ πιάνω.
Γιὰ τοῦτο πρέπει, Περικλῆ, καὶ σὺ νὰ βοηθήσῃς
καὶ εἰς τὸ ἔργον τὸ βαρὺ νὰ με ἀκολουθήσῃς,
καὶ νὰ κυττάζῃς κάποτε τὰ πράγματα τὰ ἐξω,
γιατί ἐγὼ μονάχος μου δὲν εἰμπορῶ ν' ἀνθέξω.
Ναί, ἀδελφέ μου Περικλῆ, ἐγείρου κι' ἐπισκόπει...
γιατ' ἐμένα τὸ Ρωμαῖκο, γιατ' ἐμένα ἡ Εὐρώπη,
γιατ' ἐμένα ὁ Καγκελάριος κι' ὁ Ἑρβερετ ὁ χαλντούρης,
γιατ' ἐμένα ὁ Θεόδωρος καὶ ὁ σοφὸς Τρικούπης.
Ἐγὼ θά βλέπω ὅτ' ἐδῶ καὶ σὺ πρὸς τὴν Εὐρώπῃ
καὶ διεθνῇ συζητήσιν ὅ' ἀρχίζωμεν κατόπιν,
καὶ δὴ ἀναμειγνύοντες μετὰ Ἑλληνικὰ
ὅλα τὰ ξένα πράγματα καὶ περιστατικά,
τοῦ Βίσμαρκ τὴν παραίτησιν καθὼς καὶ τοῦ υἱοῦ του
καὶ πᾶσαν ἄλλην, Περικλῆ, ἐκείνου τε καὶ τούτου,
τὸν ἐκ τῆς παραιτήσεως σεισμὸν τῶν Βασιλείων
μ' αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον περὶ Διαφυλίων,
τοῦ Γουλιέλμου ἔπειτα τὸν λόγον τὸν ραγδαῖον
μετὰ τοῦ κυρίου Λεμονῆ τὸν λόγον τὸν σπουδαῖον,
τὴν τῆς σταφίδος σύμβασιν Ριβὼ καὶ Φραισσινέ
μετὰ ὅσα συζητοῦν ἐδῶ ὅτ' ὁ κάθε καφφενέ,
τὴν πρὸς τὴν φυσαρμόνικαν τοῦ Διαδόχου κλίσιν
μετὰ κάθε Ἀνατολικὸ ζήτηματος τὴν λύσιν,
τοῦ προσφιλοῦς μας Ἀνακτος τὰς τόσας ἀπουσίας
μετὰ τὰ ταξείδια τὰ συχνὰ τοῦ Σάχη τῆς Περσίας,
τῶν διαφόρων πόλεων ὁδοῦς κι' ἀναβρυτήρια
μετὰ ἐδῶ ὑπάρχοντα τῆς μόδας οὐρητήρια,
τῶν Φράγκων τὰ στρατεύματα καὶ τὰ λοιπὰ θαυμάσια
μετὰ ὅσα μέλλουν νὰ γένωσιν ὅτ' ἐν Λεπενὸ γυμνάσιον,
τὴν πρὸς ἡμᾶς συμπάθειαν τοσούτων Φιλελλήνων
μετὰ τὴν σπουδὴν τοῦ Πρίγκηπος νὰ μάθῃ μανδολίνον,
τῆς Πριγκηπίσσης τὴν ροπὴν πρὸς τὸ μαθεῖν μπουζούκι
γιατ' ἐν νύκτι μετὰ αὐτὸ κι' ἐμεῖς κι' οἱ ἄλλοι κοῦκοι
τὴν πρὸς τὰ ὄργανα ροπὴν ἐν γένει τῶν Πριγκηπῶν
μετὰ ὅσα γράφονται κι' ἐδῶ καὶ εἰς τὸν ἐξω τύπον,
τὴν τοῦ Ζαππείου Ἐκθεσιν μ' ἐκείνην ὅτ' ἐν Παρίσι,
τὰς σχέσεις τῶν Ἀβυσσινίων καὶ τοῦ γιανοῦ Παρίσι,
τὰ ξένα Κοινοβούλια πρὸς τὴν ἐδῶ Βουλὴν,
τοὺς ξένους μπεγλιβάνηδες μ' ἐμὲ τὸν Φασουλῆν,
τὰ ξένα Ἰσοζύγια μαζί μετὰ τὰ δικά μας,
τῶν Λόρδων τὰ ἐσώβρακα μετὰ τὰ ἐσώβρακά μας,
ἐπισκοποῦντες δηλαδὴ τὰ ντόπια καὶ τὰ ξένα
ἀνάμικτα, βρέ Περικλῆ, καὶ ἀνακατωμένα,
ἐκ τούτων συμπεράσματα μεγάλα θά ἐξάξωμεν
καὶ κατὰ τι ὠφέλιμον ὅτ' ἔθνος μας θά πράξωμεν.
Ἐννόησες;
Π. Ἐννόησα...
Φ.

Σαφῶς τὸ πᾶν σοῦ εἶπα,
καὶ τώρα ἔλα δεῖρ' με καὶ μετὰ τὰ δρό σου κτύπα,
γιατί σὲ φύλλα τέσσερα δὲν ἔφαγα στηλιάρη...
Π. Καλὰ ποῦ τὸ θυμῆθήκες... ὅρσε λοιπόν, σαλιάρη.

Ὁ Βίσμαρκ παρητήθη... ἀναβρασμὸς πολέμου....
Ἐ! καφφετζῆ, γιὰ βάλε φωτιά ὅτ' ὁ ναργιλέ μου.

Πρὸς τὸν Βίσμαρκ ἐπιστολὴ
τοῦ πατριώτου Φασουλῆ.

Βρέ Ἀρχικαγκελάριε σοφὲ τῶν Γερμανῶν,
ὅπου ποτε δὲν ἔπαυσες τὸν κόσμον συγκινῶν,
θηρίον, ἀγριάνθρωπε, Μαρμούθ, χασάπη, μοῦργε,
Πυθία, Μορμολύκειον, μεγάλε ραδιοῦργε,
Ἀράχνη, ποῦ ὅτ' ἐν δικτῷ σου τσακόνεις κάθε μυῖγα,
κι' ὅσα κανεῖς γιὰ σένα πῆθ' ὅτ' ἐν φανοῦν ὀλίγα.

Βρέ Ἀρχικαγκελάριε, κατηραμένε δαίμων,
ποῦ θεωρεῖς ἀτάραχος τὸ φάσμα τῶν πολέμων,
ποῦ τῆς Εὐρώπης τῆς σοφῆς ἐπῆρες τὸν ἀέρα,
ὅπου καὶ Αὐτοκράτορας προστάξεις καὶ ὀρίζεις,
ἐν ποῦ ὅτ' ἐν ταχοῦνι σου μᾶς γράφεις νύκτα μέρα,
ἀλλὰ κι' ἐμεῖς σὲ γράφομεν ἐκεῖ ποῦ δὲν γνωρίζεις.

Βρέ Ἀρχικαγκελάριε σοφὲ τῶν Γερμανῶν,
πανούργε πολυμήχανε, Θεότῃς Αἰγυπτία,
ποῦ Δύσις καὶ Ἀνατολὴ με γόνυ ταπεινὸν
ἐνώπιόν σου σιωπᾷ καὶ στέκεται ὑπτία,
μόνος δ' ἐγὼ ὅτ' ἐν δόξαν σου τὰ ὀπισθέν μου στρέφω
κι' οὐδὲ καμμιὰν πρὸς αὐτὴν ὑπόληψιν δὲν τρέφω.

Βρέ Ἀρχικαγκελάριε, Λερναία Ὑδρα, Τέρας,
με ἀμετρήτους κεφαλὰς καὶ γλώσσας πλειοτέρας,

ὅπου ὅτ' ὁ κόσμος ἔφερες χολέραν καὶ πανώλην
καὶ εἰς τὰ αἵματα τρυφᾷ πολέμου ἐπαράτου,
κι' ἐγὼ μονάχος ἀψηφῶ τὴν δύναμίν σου ὅλην
καθημένος φαρδὺς πλατὺς ἐκεῖ ὅτ' ἐν Ζαχαράτου.

Βρέ Ἀρχικαγκελάριε καὶ ὑπαρξὶς φρικώδης,
Βυργράβε, Μεγαθήριον, καὶ Σφιγγὲς μυστηριώδης,
ἀπαίσιον γερόντιον μετὰ τὴν αἰδῆρας,
ποῦ μέσα εἰς τὸ κόκκαλο μᾶς βάζεις τὸ μαχαίρι,
ὁ κόσμος ὅλος ἔμαθε μετὰ πολλῆς χαρᾶς
πῶς τὰ παππούτσια σου δάωσε ὁ Κάιζερ ὅτ' ἐν χέρι.

Ἐχάρησαν κι' οἱ Ἕλληνες οἱ Μαραθωνομάχοι,
ἀλλὰ ἐχάρην με αὐτοὺς κι' ὁ Φασουλῆς ἐγώ,
ποῦ σ' ἐγὼ περισσότερον ἀπ' ὅλους ὅτ' ἐν στομάχι
καὶ τῆς ραδιοφωνίας σου τοὺς τρόπους ἐξηγῶ.
Ἡ δόξα σου, ἡ φήμη σου, τῶν ἄθλων σου τὸ πλῆθος
ἐπίσσε τὸ στέρνον μου καθὼς Κυκλώπων λίθος.

Τὸ Σύμπαν συνετάραξες εἰκοσιπέντε χρόνους,
ὁ κόσμος ἔφερε ζυγὸν βαρὺν καὶ ἀργαλέον,
ἐπιφανεῖς συνέτριψες καὶ τροπαιοῦχους θρόνους
κι' εἰς ράκη μετεβλήθησαν πορφύραι Βασιλείων,

κι' ἡ δόξα σου διέσεισε ὠκεανούς καὶ ὄρη
καὶ σὲ¹ Καيسάρων Καίσαρα πᾶν ἔθνος ἐθεώρει.

Κι' ἐμὲ πολὺ ἐτάραξε τὸ κλέος τοῦ καιροῦ σου . . .
ὠμίλεις, Καγκελάριε, κι' ὁ κεραυνὸς ἐβρόντα,
καὶ ἂν τυχὸν ἐπήγαινες μὲ βίαν πρὸς νεροῦ σου
κατέβαιναν κι' ἀνέβαιναν χρεώγραφα καὶ φόντα,
καὶ κόψιμο μᾶς ἐπίανε κι' ἐβόγκα ὅλ' ἡ γῆ
ὥσάν νὰ τὴν ἐμάστιζε τοῦ Φαραὼ πληγῇ.

Ἄλλα ποτὲ δὲν ἐστρεφες καὶ πρὸς ἡμᾶς τὸ βλέμμα
καὶ εἶπες, βέλος καθ' ἡμῶν τοξεύων ἰοδόλον,
ὅτι ἐνὸς Πομερανοῦ δὲν θυσιάζεις αἶμα
ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ Φασουλῆ καὶ τῶν Ἑλλήνων ὅλων.
Καὶ σὰν νὰ σοῦ ἐφάγαμε κι' ἐμεῖς τὸ πιρνοκόκι
δὲν ἔπαυε τὸ χέρι σου νὰ μᾶς καταδιώκη.

Ἄλλ' ἐννοια σου, χερ φὼν Βισμάρκ, μαύρη ψυχὴ καὶ
[χρύα,
κι' ἂν τῶν Ἑλλήνων τὴν κλεινὴν περιφρονῆς ἀγέλην
θὰ γράψῃ ὅμως διὰ σὲ ἡ νέα ἱστορία
πῶς δὲν ὑπῆρξες πώποτε οὐδὲ στιγμὴν Φιλλέλλην.
Καὶ τοῦτο τὴν μεγάλην σου θὰ στιγματίσῃ φήμην
καὶ θ' ἀμαυρώσῃ ὅπωςοὺν τὴν ἐνδοξὸν σου μνήμην.

Ἄλλα κι' ἐγώ, χερ φὼν Βισμάρκ, ὅποτεν σ' ἀπαντήσω
ἐκεῖ ὅπου ὁ θάνατος μᾶς κάμνει ὅλους ἴσους,
μὲ ὕφος ἐπιτακτικὸν τὸν λόγον θὰ ζητήσω
τῆς ἐχθρας σου τῆς πρὸς ἡμᾶς καὶ τοῦ πολλοῦ σου μί-
δι' ὅσα δὲ μᾶς ἔκαμες καλὰ θὰ σὲ πληρώσω, [σους.
μὲ ἄλλους λόγους ἐννοεῖς πῶς θὰ σ' ἐμβαγλαρώσω.

Ναί, Βισμάρκ ἀφιλότιμε, Βρυκόλακα, Κεφάλαια,
τὴ δόξα πιά τὴν ἐφαγες καὶ σὺ μὲ τὴν κουτάλα,
κι' εἶναι καιρὸς τὸ τόσον σου νὰ πέσῃ μεγαλεῖον,
νὰ λείψουν τὰ τρεχάματα, νὰ ἡσυχάσουν ὅλοι,
κι' ἐμεῖς νὰ συζητήσωμεν περὶ Διαφυλίων
καὶ μ' ὅλο τὸ ραχάτι μας νὰ πάρωμε τὴν Πόλι.

Ἐὰν δὲν μᾶς ἡγάπησες, ἂν δὲν μᾶς ἀγάπῃς,
μὰ τώρα τὸ κεφάλι σου 'στὸν τοῖχο θὰ χτυπᾷς.
Εἰς τὸ καλὸ, χερ φὼν Βισμάρκ... μοῦ φαίνεται σὰν Χά-
σύρε 'στὸ γέρο διάβολο κι' ἀκόμη παραπέρα, [ρος...
νὰ φύγῃ ἀπὸ πάνω μας τοῦ ὄγκου σου τὸ βάρος,
νὰ πάρωμε ἀναπνοή, νὰ πάρωμε ἀέρα.

Καλὰ σου ξεκουμπίσματα, Μισέλλην τοῦ διαόλου,
κι' οἱ πατριῶταί σου αὐτοὶ δὲν σὲ χωνεύουν διόλου.
Ἄν καὶ εἰς δόξαν ἀληθῶς τοὺς ἔφερες ὑψίστην,
κι' ἐκεῖνοι τώρα χαίροντες φωνάζουν ἀπὸ καλὸν,
μᾶς ἔσπασες, μᾶς ἔρεφες, μᾶς ἐβγαλεις τὴν πίστιν
καὶ μέσα 'στὸ κεφάλι μας δὲν ἄφησες μυαλό.

Θὰ λείψῃ κι' ἡ πανίσχυρος τοῦ Βισμάρκ βασιλεία
καθὼς καὶ ἄλλα ἐσθυσαν τοσαῦτα μεγαλεῖα.
Καὶ νῦν ὁ Καγκελάριος τῆς λόρδας Φασουλῆς,
ὁ πρὸ τῶν ὄγκων πώποτε τὴν κεφαλὴν του κλίνει,
ψάλλει τὰ ξεκουμπίδια σου μετὰ χαρὰς πολλῆς
ἀπὸ τὴν γῆν τὴν κλασικὴν, τὴν γῆν τῆς καθβαλίας.

**Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ὁ Προμηθεὺς Δεσμώτης τοῦ τραγικοῦ Αἰσχύλου,
μετάφρασις σπουδαία τοῦ Μιχαὴλ Μουρίκη,
ἐγκύψαντος εἰς ταύτην μετὰ μεγάλου ζήλου,
διὸ πολλῶν ἐπαίνων βραβεῖον τοῦ ἀνήκει.
Ἀνάλυσις εἰς ὅλα καὶ τόσαι σημειώσεις
καὶ κρίσις οὐκ ὀλίγη καὶ μάθησις καὶ γνῶσις.

Ἦτον Δεύτερον Φιλιππικὸν κατὰ τοῦ Ἀντωνίου
τοῦ ρήτορος Κικέρωνος μεγάλας σημειώσεις
ὑπὸ Βιαγκίνην τοῦ γνωστοῦ, Καθηγητοῦ σπανίου,
μετὰ σχολίων ἀκριβῶν καὶ σαφηνείας τόσης.
Ἐσχάτως ἐξεδόθησαν δαπάναις τοῦ Νοτάρη,
κι' ἄς τρέξῃ τὸν Κικέρωνα πᾶς σπουδαστὴς νὰ πάρῃ.

Λεπτομερὲς Κατάλογος Ρημάτων Ἀνωμάτων,
ἐρανισθεὶς ἐξ Ἀπτικῶν, μικρῶν τε καὶ μεγάλων.
Λουκάς Χριστόδουλος ἐστὶ ὁ γράψας τὸ βιβλίον
πρὸς χρῆσιν καὶ ὠφέλειαν Ἑλληνικῶν Σχολείων.
Καὶ τοῦτο τὸ ἐξέδωκε Νοτάρης ὁ γνωστός,
ποῦ μ' Ὁμαλὰ κι' Ἀνώμαλα τοῦ βγῆκε ὁ Χριστός.

Ὁ Παναγῆς Χριστόδουλος, ὁ μένων ἐν Βρατίξ,
ἀνέλαβε πρὸς πώλησιν καὶ τοῦ Ρωμηοῦ τὰ φύλλα,
κι' ὅ,τι βιβλίον ἀπ' ἐδῶ ἐκδίδει ὁ καθείς
'στὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ ἄς στέλλῃ παρευθὺς.
Κι' ὅστις νὰ γίνῃ τοῦ Ρωμηοῦ συνδρομητὴς θελήσῃ,
πρὸς τοῦτον θ' ἀπευθύνεται, μ' αὐτὸν θὰ ὁμιλήσῃ,
καὶ θὰ ἐμβάξῃ εἰς χεῖρας τοῦ ἐκάστην συνδρομῆν
καὶ πᾶσαν οἰκονομίαν τοῦ φύλλου πληρωμένην
καὶ τέλος ὅλ' αἱ πράξεις τοῦ θὰ ἔχουν μέγα κύρος...
Εἶπα... Γεώργιος Σουρῆς, ἱππότης τοῦ Σωτήρος.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ἑῶδη, — δρῶ 'στὸ λᾶδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολὺς.